

UTÓSZÓ

Végül néhány „örök érvényű” idézetet választottam a XVII. kerületi helyi újságokban megjelent cikkekből, amelyek jól tükrözik ars poeticánkat, alapítónknak azt a szellemi örökségét, amelyet a mai napig követünk.

„Kamaraszínpadon, néző közelében játszani úgy, hogy az első sorokban ülők szinte megérinthetik a színész vállát – varázsa van ennek. Itt nem lehet »hazudni«, a legapróbb mimika, mozdulat árulkodik... Én úgy gondolom, mi ebben az intim stílusban voltunk és vagyunk erősek...”

„Régén az amatőr színházi létünk, ha nem is volt szamizdat, a támogatott, tiltott és türt kategóriák utóbbijába tartozott. Nagyon sok olyat el lehetett mondani, amit nagyközönség előtt nem volt tanácsos. Kikerült a hivatalosság gyámkodásából, s élte a maga demokratikus életét, levezette a gőzt, ezért reneszánszát élte akkor ez a műfaj... De most már valami másról szól a »játék«. Most abban a világban, amelyben minden a pénz körül folyik, minden elüzletiesedik, s a nagy színházak is kommersz-szé válnak, mi nevelni akarunk. Most a humán kultúra mentsvárává válunk. Ha az egész világ elüzletiesedik, én nem, én nem, én nem...”

(Hirhozó, 2003. február: 33. éve színpad és katedra közelében – részlet Raffay Gábor Szeifner Ferencnével készített riportjából)

*

„A negyven-ötven aktív társulati tag mellett számos »passzív tagunk« is van, akik magánéleti elfoglaltságuk miatt, bár a közvetlen munkáinkból már kiestek, de közösségi rendezvényeinken jelen vannak. És fontos, hogy ők, a többnyire valamilyen humán pályán mozgókról számolnak be, hogy mun-

kájuk kommunikációs területén sokat merítenek az ascheros tapasztalataikból...

A próbákon és előadásokon túl nyaralások, alkotótáborok erősítik az összetartozás érzését. A heti kétszeri, hattól tízig tartó próbák terhéért például csak akkor képes egy – mondjuk – családos ember vállalni, ha a színházon túl baráti szálak is összekötik az embereket. Ezeket a szálakat erőseknek érzem... Bár több generáció váltotta egymást, mégis nagyon-nagyon erősnek érzem most a társulatot. Közösségi szempontból és szakmai szempontból is, bár tudom, ez utóbbit inkább a közönség ítélheti meg.”

(Rákosszéki, 2002. október: Színház és pedagógia – részlet Raffay Gábor Timár Tiborral készített interjújából)

*

„Az emlékalbumok kritikákat, elemzéseket, tudósításokat és ezresével fotókat tartalmaznak, amelyek kötetekbe fűzve egy hosszú-hosszú polcot töltenek be. Talán egyszer majd sor kerül egy szerkesztett, tömörített változat kiadására, ha lesz, aki anyagilag támogatja a már sokszor megszületett szándékot.”

(Hirhozó, 2003. február: 33. éve színpad és katedra közelében – részlet Raffay Gábor Szeifner Ferencnével készített riportjából)

Könyvünket 2021. december 31-ével zártuk. Remélem, a pandémia után, a járvány negyedik és még ki tudja hány hulláma után új korszaka indulhat a színházi életnek, így az Ascher Oszkár Színháznak is. (A folyamatoságot jelzi, hogy »lapzártakor« már javában készültünk rendezésben Örkény István »Macskajáték« című tragikomédiájának 2022 májusára tervezett bemutatójára.)

Bízom benne, hogy egy újabb – legalább – ötvenéves sikerszéria elé néz az Ascher Színház, amelynek krónikája lesz majd cme könyvnek a »II. felvonása«. Mi, a jelenlegi tár-

sulat tagjai igyekezünk elvetni az „Ascher-szellemiség” csiráit az újonnan érkezőkbe, akik át fogják venni tőlünk a stafétabotot, folytatják a hagyományokat, és új utakat keresve magasban tudják még sokáig tartani színházunk fényét, hírnevét...

Timár Tibor,
az Ascher Oszkár Színház
művészeti vezetője